

Igeledes har man meent, at de i Fdn. 1840 § 50 anførte Exempler burde udelades i den til den nævnte Paragraph svarende Bestemmelse i Udkastets § 253, i hvilken der isølge Kommissionens Anskuelse om, at der overhovedet ved Bedrageri ikke er Tjpe til at tillægge Forbrydelsens Gjentagelse en saadan bestemt Indflydelse med Hensyn til Straffens Skjærpelse, som Fd. 1840 forudsætter, heller ikke har fundet Anledning til at optage Slutningsbestemmelsen i Fds § 50 om, at den foreskrevne mildere Straf ikke lettelig bør anvendes, naar den Paagjældende tidligere har gjort sig skyldig i et lignende eller et efter Forordningen mere strafbart Forhold. Iøvrigt har man til Betegnelsen af de omtalte mindre strafværdige Bedragerier væsentlig benyttet de i den nævnte Paragraph brugte Udtryk, og man skal med Hensyn til det noget Vage og Ubestemte, som unægtelig er tilstede i de fremhævede Momenter, at Bedrageriet er udøvet i en lidet betydende Grad eller iøvrigt under saadanne særegne Omstændigheder, at samme har en væsentlig ringere Grad af Straf værdighed end Bedrageri i Almindelighed, henviser til de Bemærkninger, som ovenfor ere fremsatte angaaende den noget tilsvarende Bestemmelse i Udkastets § 231 om undtagne Tyverier. Det vil sees, at man har troet at burde lade det have sit Forblivende ved den Forstjæl, som turde være hjemlet i en rigtig Fortolkning af Bestemmelserne i Fd. 1840, §§ 30 og 50, imellem Tyveri og Bedrageri i Henseende til Betingelserne for en mildere Strafs Anvendelighed, nemlig at Gjenstandens Ubetydelighed i og for sig hertil er tilstrækkelig ved Bedrageri, medens der med Hensyn til Tyveri i Forbindelse dermed tillige kræves Tilstedeværelsen af særegne Omstændigheder. Denne Fordring er ovenfor for Tyveriforbrydelsens Vedkommende nærmere begrundet; det turde her formeentlig være tilstrækkeligt at tilføje, at ligesom det ganske vist er stemmende med den almindelige Forestilling og Retsbevidsthed at tillægge Gjenstandens Ubetydelighed i og for sig en større Betydning ved Karakteriseringen af en bedragerisk Handlings end af et Tyveries Straf værdighed, saaledes synes en saadan Forstjæl heller ikke at være uden Begrundelse i For-

holdets retlige Vælfærdighed. Den forskellige Form for Krænkelsen af Eiendomsretten ved Tyveri og ved Bedrageri er ikke ganske uden Betydning, hvor Gjenstanden er meget ubetydelig, og det kan navnlig ikke oversees, at det ved Tyveri i mange Tilfælde ganske anderledes end ved Bedrageri beroer paa Hændelsen, om der berøves den Paagjældende Mere eller Mindre. — Forsaavidt Fd. 1840 § 52 indeholder en særlig Bestemmelse angaaende Paatalen af de i samme Fd.s § 50 omtalte mindre Bedragerier, vilde der formeentlig i intet Tilfælde kunne være Spørgsmaal om i Straffeloven at optage en dermed stemmende Forstift, idet det ikke kan være Stedet der at give Regler angaaende Udøvelsen af Anklagenagten eller om de forskellige Anklagemyndigheders indbyrdes Forhold. Et heller turde det være tilraadeligt at modificere Bestemmelsen i Fd. 1840 § 52 derhen, at det alene skulde være afhængigt af den Forurettedes Begjæring, om et under Udkastets § 253 henhørende mindre Bedrageri skal forfølges af det Offentlige eller ikke, navnlig med Hensyn til at det saameget beroer paa et Skjøn over Tilfældets konkrete Vælfærdighed, om den mildere Straffebestemmelse bør ansees anvendelig. Man har derfor ikke optaget nogen til Slutningen af Udkastets § 252 svarende Regel i § 253, hvorefter det vil være en Følge, at de i den sidstnævnte Paragraph omtalte Bedragerier blive at forfølge af det Offentlige uden Hensyn til den Forurettedes Onste eller Begjæring i saa Henseende.

Som kvalificerede egentlige Bedragerier ansees efter Udkastet, i Righed med Fd. 1840, Assurancevig og svigagtig Fallit; men det har derhos været under Overveielse, hvorvidt der tillige maatte være Tjpe til at foreskrive kvalificerede Straffebestemmelser for de i Fd.s §§ 9 og 10 blandt de kvalificerede Tyverier omtalte Tilfælde, der rettest maae betragtes som Bedragerier og ikke som Tyverier. Dette Spørgsmaal har man imidlertid troet at burde besvare benægtende; forsaauidt angaaer Skibsføreres eller Styrmands, i den nævnte § 10 omhandlede, svigagtige Tilværelse af, hvad der er betroet til deres Varetægt, ligesom man har meent, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til